

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐπιθυμοῦσιν ἴσως νὰ μάθωσι λεπτομερείας τινὰς περὶ τῆς δίκης τοῦ κυφοῦ. Οὗτος ἀπεδείχθη ἔνοχος τοῦ φόνου τῶν δύο συζύγων ἐν Λυῶνι καὶ καταδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ τροχοῦ θάνατον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡρνεῖτο τὴν ἐνοχὴν του, ἰσχυριζόμενος ὅτι οὐδέποτε ἦτο ἐν τῇ πόλει τῆς Λυῶνος καὶ οὐδὲν ἀπολύτως ἐγνώριζε περὶ τοῦ διαπραχθέντος κακουργήματος. Κατόπιν ὅμως, ἀφοῦ ἤχθη εἰς ὅλα τὰ καπηλεῖα καὶ ξενοδοχεῖα, ἐνθα εἶχε διανυκτερεύσει καὶ δειπνήσει μετὰ τῶν λοιπῶν συνενόχων κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐμάρ, καὶ ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθη πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ξενοδόχων καὶ λοιπῶν παρατυχόντων ξένων, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του καὶ προσεπάθει μόνον νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν εἰς τὸ κακούργημα συμμετοχὴν του, λέγων ὅτι οἱ διαπράξαντες κυρίως τὸν φόνον ἦσαν οἱ δύο του σύντροφοι, αὐτὸς δὲ μόνον παρετῆρει χωρὶς νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος.

„Ἡ ὁμολογία του“ γράφει σύγχρονός τις „συνεφώνει

πληρέστατα μὲ ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐμάρ καὶ μὲ πεντήκοντα ἄλλας ἀνεξαρτήτους περιστάσεις, ἐξ ὧν κατεδεικνύετο ἐναργέστατα ἡ ἐνοχὴ του, οὕτως ὥστε σπανίως ἄλλο κακούργημα ἐγένετό ποτε μετὰ τοσαύτης ἐναργείας καταφανές.“

Τοιαῦτα συνέβησαν ἐν Λυῶνι κατὰ τὸ ἔτος 1692. Τὸ γεγονός τοῦτο διήγειρε φυσικῶς τῷ λόγῳ τὸν γενικὸν θαυμασμόν πάντων τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων. Ἀπειράριθμοι μελέται καὶ διατριβαὶ ἐγράφησαν ὑπὸ φιλοσόφων, φυσικῶν, θεολόγων, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου. Οἱ φυσικοὶ ἡρνοῦντο τὴν ὑπαρξίν ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ἐν τῷ Αὐμάρ. Καὶ πράγματι τὴν γνώμην των ἐπεκύρωσε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Αὐμάρ, ὅτε ἤχθη εἰς Παρίσιους ὅπως ὑποβλήθῃ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν προτέραν αὐτοῦ δύναμιν. Ὅπωςδὴποτε ὅμως τὰ ἀνώτερω περιγραφέντα γεγονότα μένουσιν εἰσέτι ἀνεξήγητα.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΘΩΜΑΣ.

Εἶνε ἡ ὀγδόη ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ ἡμέρα. Οἱ μαθηταί, διασκορπισθέντες κατὰ τὴν ὥραν τῆς συλλήψεως τοῦ διδασκάλου ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καταδιωχθέντες εἶτα ὑπὸ τῶν ἰδίων μετὰ τὸν τραγικὸν αὐτοῦ θάνατον καὶ καταφυγόντες εἰς Γαλιλαίαν, συνέρχονται ἑντρομοὶ ἐκεῖ καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἀναμένουσι τὴν πραγμάτωσιν τῶν προρρήσεων τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπερ αἱ γυναῖκες κηρύττουσι, δὲν ἀρκεῖ ὅπως καθησυχάσῃ αὐτοὺς! Ἐχουσιν ἀνάγκην τῆς ἀκτινοβόλου τοῦ Ναζωραίου ὄψεως διὰ νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτούς! Δέον ὦ ἀντηχήσῃ πάλιν εἰς τὰ ὅσα τῶν ἡ συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα φωνή του ὅπως ἀνακτήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος των! Εἶνε ἀνάγκη ὁ υἱὸς τῆς παρθένου νὰ δείξῃ αὐτοῖς εἰσέτι μίαν φοράν τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν του, καταβάλλων καὶ περιφρονῶν τὸν θάνατον, διαρρηγνύων τὰς μαρμαρίνους τοῦ τάφου του πλάκας, καὶ συνάζων τοὺς διεσπαρμένους καὶ πεφοβισμένους μαθητάς, ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς τὸ ἡθικὸν ἐκεῖνο θάρρος τῆς περιφρονήσεως παντὸς γήϊνου, παντὸς σωματικοῦ πόνου, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς χάριν τῆς ἰδέας, χάριν τῆς ἀληθείας! Ἐδεῖ νὰ διαλύσῃ καὶ πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἣν δυνατόν νὰ ἐπήνεγκεν ἡ καταδίκη του, ὁ θάνατός του, ὁ μετὰ τῶν μαθητῶν του ἐπικρατῶν φόβος.

Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν αἰφνιδίως ἐμφανιζόμενος, ἀναφωνεῖ „Εἰρήνη ὑμῖν“. Ἡ παρουσία τοῦ διδασκάλου διαλύει πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἐπαναφέρων ἐν ἀκαρεῖ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος καὶ τὴν ἀγαλλίασιν! Οἱ πρώην πεφοβισμένοι καὶ ἑντρομοὶ ἀλιεῖς ἐξαλλοὶ νῦν ἐκ χαρᾶς ἐξέρχονται καὶ ἀναφωνοῦσιν „Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον!“

Εἷς μόνον ἐκ τῶν μαθητῶν δὲν συγκινεῖται εὐκόλως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐδὲ παρασύρεται ἐκ τοῦ χαρμολοῦ

τῆς Ἀναστάσεως ἀγγέλματος. Ὁ ἰδιόρρυθμος τὸν χαρακτῆρα, ὁ σκεπτικὸς καὶ λακωνικὸς Θωμᾶς, ὅστις σιωπήσας κατ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς μετὰ τοῦ Ἰησοῦ συμβιώσεώς του, ἐπιφυλάσσεται μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, νὰ προβῇ εἰς τολμηρὸν διάβημα, ἐν ᾧ συγκεντροῦται ὅλη του ἡ δρᾶσις, καὶ νὰ εἴπῃ βαρυσήμαντον φράσιν, ἣτις ἐμπεριέχει ὅλην τὴν διδαχὴν του. Οὗτος θέλει νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πρῶτον περὶ τοῦ θανάτου καὶ εἶτα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν! Ἀπαιτεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου! Προτάσσει τὸν ἐλεγχὸν χάριν τῆς πίστεως, τὴν πραγματικότητα χάριν τῆς ἀληθείας! Διὰ τῆς δυσπιστίας του στηρίζει τὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν πίστιν διὰ τοῦ ἐλέγχου του παρουσιάζει γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν! Ψυχρὸς ὄθεν καὶ ἀτάραχος προβαίνει εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξελέγξεως ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν μαθητῶν, ζητῶν οὐχὶ μόνον νὰ ἴδῃ τὸν διδασκαλόν, οὐχὶ μόνον νὰ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του, ἀλλὰ καὶ νὰ ψαύσῃ τὰς ἐκ τῶν πληγῶν αἱματομένους χεῖρας του καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν αἱματοφύρτον πλευράν του! Ἀλλ' ὅποιαν λάμψιν θὰ ἐξηκόντιζεν ἡ ὄψις τοῦ Ἰησοῦ! Ὅποια θὰ ἦτον ἡ ἐκλυστικὴ τῶν ὀφθαλμῶν του δύναμις! Ὅποιος ὁ τόνος τῆς θείας καὶ ἐπιβλητικῆς φωνῆς του! Ὁ τραχὺς καὶ ἀκαμπτος Θωμᾶς πρὸ τοῦ Ἰησοῦ, προκαλοῦντος αὐτὸν ὅπως προβῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξελέγξεως καὶ παρουσιάζοντος αὐτῷ τὰς πληγώμενας του χεῖρας, αἰσθάνεται ἑαυτὸν κλονιζόμενον, μὴ δυνατόν νὰ κρατηθῇ! Κάμπτεται, γονατίζει, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ περιβάλλων διὰ τῶν χειρῶν του τὰ γόνατα αὐτοῦ ἀναφωνεῖ ἐν συγκινήσει ἐκεῖνο ὅπερ μετ' αὐτοῦ ἔκτοτε ἑκατομῦρια λαῶν ἀναφωνοῦσιν „Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου“.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

— „Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ“, υπέλαβεν ἡ Ἀγγίλις μειδιῶσα, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀδριανὸν προσέθηκε σιγά: „Ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐπανάιδω“.

Ὁ Ἀδριανὸς υπεχώρησε κατὰ ἐν βῆμα, ἔνευσε πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του, οἵτινες πόρρωθεν υπεκλήθησαν εἰς τὴν ὠραίαν νεάνίδα καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοιπορίαν των

στρέφοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὰ ὑπίσω τὸ βλέμμα. Ἡ Μις Ρόζα ἐκάθισε πάλιν καὶ ἤρχισε νὰ ἱχνογραφῇ, ἀν δὲ τὸ βλέμμα τῆς ἐπλανᾶτο ὀλίγον τι μακρότερον τοῦ δέον-
της, ἡ χεὶρ αὐτῆς ὅμως ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ χάρτου νέας, ὠραιο-
τέρας γραμμὰς.

— „Κύριε καθηγητά!“ εἶπεν ὁ Μαριᾶνος πολωνιστί, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον. „Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ὁ μαθητὴς σας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀπο-
φύγῃ αὐτὴν τὴν Ἀγγλίδαν, ἐπεχείρησε τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εἰς τὸ Σορρέντον. Δὲν εἶναι τοῦτο ἀμάρτημα κατὰ τοῦ
ὠραίου καὶ κατὰ τῆς νεότητος; Ἡ τύχη ὅμως πρὸς πείσμα
ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸν δρόμον μας! Πῶς σᾶς φαίνεται; . . .“

Ὁ καθηγητὴς ἐμειδίασεν ἡπίως.

— „Ἡ ὠραία Ἀγγλὶς“ εἶπεν ὁ καθηγητὴς, δεικνύων ὅτι εἶχεν ἐννοήσῃ τὸν μαθητὴν τοῦ καλῆτερον ἢ ὁ φίλος
αὐτοῦ. — „Ἡ ὠραία Ἀγγλὶς ἡδύνατο νὰ θανατώσῃ τὸ
ποίημα!“

Θριαμβεύων παρετήρησεν ὁ Ἀδριανὸς τὸν φίλον του,
ἵστις ἔμεινεν ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ καὶ οὐδό-
λως εὐηρεστήθη ἐξ αὐτῆς.

— „Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι διδάσκαλος καὶ μαθητὴς
συμφωνοῦσιν ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο σιωπῶ“,
. . . εἶπεν ὁ Μαριᾶνος. „Τὸ ποίημα ἱσταται ὑπεράνω παν-
τὸς ἄλλου πράγματος . . . οὐχ ἦττον ὅμως ἡ Ἀγγλὶς εἶναι
καὶ μένει θαυμασίως ὠραία!“

4.

Βραδέως ἐλαύνοντες ἀφίκοντο τέλος περὶ τὴν ἐσπέραν
εἰς τὸ Καστελλαμάρε, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ὥραν ταύτην
τοῦ ἔτους ἦτο σχεδὸν ἔρημον, οὕτως ὥστε εὐκόλως ἡδυνή-
θησαν νὰ εὗρωσι κατάλυμα. Τὸ δεῦτερον μέρος τοῦ ταξεί-
διου συνέδεσε στενότερον τοὺς τρεῖς συνοδοιπόρους, οἵτινες
ἤδη συνδιελέγοντο περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων ζητημάτων.
Ὁ κόμης Μαριᾶνος, ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀδρια-
νοῦ, ἀπείχετο πάσης εἰρωνείας, προσεπάθει δὲ μάλιστα νὰ
γεῖνῃ ἀρεστὸς καὶ εἰς τὸν καθηγητὴν, καίτοι δὲν εὗρισκε
μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸν „σχολαστικὸν“ διδάσκαλον.
Ὁ Ἀδριανὸς, ὅστις ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ φανῇ
ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ καὶ τῷ μεγαλείῳ ἐνώπιον τοῦ Σε-
νούτα, ὠμίλει διηγετικῶς καὶ ἐδιγε τὸ θέμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλως
πάντοτε ἀπέφευγε κατὰ τὸ δυνατόν ἐπὶ παρουσίᾳ ξένων
προσώπων, ἐδίδεν ἀπρόκλητος ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ποιήματός
του, περὶ τῆς σειρᾶς τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὅλου σχε-
δίου καὶ τῆς συναρμογῆς τῶν μερῶν αὐτοῦ κτλ. Ὁ Σενού-
τας ἠκροᾶτο μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς, χωρὶς ὅμως νὰ
φανερῶνῃ τὴν ἰδίαν του γνώμην. Περὶ τὸ τέρμα τῆς ὁδοι-
πορίας, καθ' ἣν συχνάκις εἶχον σταματήσῃ καὶ ἀναπαυθῇ,
ὁ ποιητὴς ὠμίλησε τόσον πολὺ, μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος,
μετὰ τοσοῦτον ἀκατασχέτου ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε
μόλις ἡδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ, ἀμα δὲ τῇ ἀφίξει του ἐν Κα-
στελλαμάρε ἡσθάνετο τοσοῦτον κάματον καὶ τοσαύτην ἐξ-
άντλησιν τῶν δυνάμεών του, ὥστε ἠναγκάσθη ἀμέσως νὰ
κατακλιθῇ ἐν τῷ παραχωρηθέντι αὐτῷ δωματίῳ. Ὁ Μα-
ριᾶνος καὶ ὁ Σενούτας ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ. Εἶχον παρ-
κείμενα δωμάτια καὶ μικρὰν τινα αἰθουσαν κοινήν. Ὁ κόμης
ἱσχυρίζετο ὅτι ἡ ἐξάντλησις τοῦ Ἀδριανοῦ προήρχετο ἐκ
πεινῆς καὶ διὰ τοῦτο διέταξεν ἀμέσως νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ
γεῦμα.

— „Καὶ οἱ ποιηταὶ ἀκόμη πρέπει νὰ τρώγουν καὶ νὰ
τρέφονται“ εἶπε τῷ καθηγητῇ „ἐγὼ δέ, ὅστις εἰμαι ἡ βα-

δίχουσα πεζότης, ἀποθνήσκω σχεδὸν ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀς
φροντίσωμεν λοιπὸν νὰ ἐνισχύσωμεν τὸ σῶμα.“

Τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον κατέλυσαν, καὶ τὸ ὅποιον
ἐξελεξεν αὐτὸς ὁ κόμης Μαριᾶνος, ὡς εἰδήμων τοῦ τόπου,
ἦτο ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ ἀκριβοτάτων, διότι ἐν αὐτῷ
κατέλυον συνήθως οἱ τὰς μεγίστας ἀξιώσεις ἔχοντες Ἀγγλοὶ.
Εἶνε πιθανὸν ὅτι ὁ κόμης, τὸν ὅποιον ἐκτάκτως προσεῖλκυ-
σεν ἡ καλλονὴ τῆς δεσποινίδος Ρόζα, ἔσχε τὴν προδοτικὴν
ιδεάν, ὅτι καὶ ἡ ὠραία Ἀγγλὶς θὰ κατέλυεν εἰς τὸ αὐτὸ
ξενοδοχεῖον. Συνέβη δὲ πράγματι ὅτι ὁ κόμης προσεῖδεν.
Ὅτε ἡτοιμάσθη τὸ γεῦμα, εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ ἀνήγ-
γειλεν ὅτι καὶ ἄλλοι ξένοι ἐμελλον νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν
αὐτὴν τράπεζαν ἐν τῷ κοινῷ ἐστιατορίῳ. Ὁ Ἀδριανὸς ἤθελε
νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς κοινῆς ἐστιασεως μετὰ ξένων
προσώπων, ἀλλ' ὁ κόμης Μαριᾶνος κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ,
ὅτι εἰς τὸ ταξίδιον ἡ συντροφία ξένων εἶναι μᾶλλον δια-
σκεδαστικὴ ἢ ἐνοχλητικὴ. Ὁ καθηγητὴς ἔμενεν ἐν οὐδε-
τερότητι καὶ ὁ Ἀδριανὸς συγκατετέθη ἐπὶ τέλους, ἀν καὶ
μετὰ τινος δυσαρεσκείας, νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον.
Ἐκεῖ εὗρον ἤδη τὴν Ἀγγλίδαν μετὰ τῆς συνοδουσίας αὐτῆς.
σιωπηλῆς κυρίας μετὰ τὴν μακρὰν κόμην, ἐρυθρὰν ῥίνα καὶ
δυσηρεστημένον πρόσωπον, ἐνῶ τούναντι τὸ πρόσωπον τῆς
δεσποινίδος Ρόζα ἔλαμπεν ἐκ τῆς εὐθυμίας, τῆς ἐλευθερίας
καὶ τῆς υἱείας. Ὁ Ἀδριανὸς, εἰς τὸν ὅποιον ὁ κόμης ἐψυ-
θίρισέ τι, συνέστησε τοὺς συντρόφους ἐπισήμως, ἐνῶ ὁ κα-
θηγητὴς, ὅστις ὠμίλει εὐχερῶς πολλὰς γλώσσας, ὑπεδήλωσε
κατὰ τὴν σύστασιν ὅτι ἦτο γνώστης καὶ τῆς ἀγγλικῆς. Ἡ
Μις Ρόζα συνέστησε τὸν καθηγητὴν εἰς τὴν κυρίαν Τρελ-
λάβνεϋ, τὴν συνοδούσαν αὐτὴν. Ὁ Μαριᾶνος κατώρθωσε
διὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος καὶ πανουργίας, νὰ λάβῃ θέσιν
ἑπ' αὐτῆς τῆς Ἀγγλίδος, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ὁποίας ἐκά-
θισεν ὁ Ἀδριανὸς, λαβὼν τὴν θέσιν ταύτην παρ' αὐτῆς τῆς
δεσποινίδος Ρόζα, ἥτις ἦτο ἀνησυχολημένη ἀποκλειστικῶς
μετ' αὐτόν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρώτη συνδιάλεξις ἦτο περὶ τῆς
Ἰταλίας, τῆς Νεαπόλεως καὶ τῶν φυσικῶν τῆς χώρας καλ-
λονῶν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐξέφρασε τὴν ιδεάν, ὅτι ἡ αἰωνία ἀπειλὴ
τῆς καταστροφῆς ἐπαυξάνει τὰ θελγητρά των τύπων τού-
των, τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας τρέμον ἔδαφος, τὰ ἀνακύπτοντα
ὄρη, τὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενα χρώματα, μειδίαμα τῆς αἰ-
ωνίας εἰρήνης ἐπὶ τοῦ κοιμητηρίου. Ἡ Μις Ρόζα εἶπεν, ὅτι
ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης τοῦ ὠραίου ἡδύνατό τις νὰ δια-
κρίνῃ τὸν ποιητὴν. Ὁ κόμης Μαριᾶνος προσέειπεν ὅτι
πάντα τὰ ποιητικὰ πνεύματα ἐλύονται ὑπὸ τῶν θελγῆτρων
τῆς Ἰταλίας καὶ ἰδίᾳ τῆς Νεαπόλεως, καὶ ὠμολόγησε τὴν
ἀδυναμίαν του, ὅτι ἐκ τῆς χώρας ταύτης δὲν ἡδύνατο ν'
ἀπομακρυνθῇ. Ἐπεθύμει προφανῶς εἰς τὰ ὅμματα τῆς
Ἀγγλίδος νὰ φανῇ ὀλίγον τι ποιητὴς, νομίζων ὅτι τοιοῦτο-
τρόπως ἡδύνατο νὰ ἐφελκύσῃ ἐφ' ἑαυτὸν φιλοφρονέστερόν τι
βλέμμα παρ' αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ὠραία Ἀγγλὶς ἐδεικνύετο ἀνη-
λεῶς ψυχρὰ πρὸς αὐτὸν καὶ ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Ἀδρια-
νόν, τοῦδ' ὅπερ οὐδόλως ἐφρόντιζε νὰ κρύψῃ. Ὁ ποιητὴς,
καίπερ κολακευόμενος ἐκ τούτου, ἐφέρετο ὅμως μετ' ἐπιφυ-
λάξεως, ἦτο μελαγχολικὸς, ἀφρημένος καὶ ὀλιγόλογος, τοῦδ'
ὅπερ ἡ Ἀγγλὶς ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρὸς του.
Ὁ Μαριᾶνος οὐδὲν ἀπολύτως ἐκέρδησεν ἐκ τῆς πρώτης ταύ-
της συνεντεύξεως μετὰ τῆς δεσποινίδος Ρόζα καὶ ἠναγκά-
σθη νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς ἐνωρίτερον ἢ ὅτι ἐπεθύμει, διότι
ὁ Ἀδριανὸς ἠγέρθη ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸν ἀπὸ τῆς τρα-
πέζης καὶ συμπάρεσυρε μετ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ

καθηγητής, ὅστις συνδιαλέγετο μετὰ τῆς κυρίας Τρελλάβνευ καὶ ὅστις μάλιστα κατῴρθωσε νὰ καταστήσῃ εὐθυμον καὶ πολὺλογον τὴν ἄλλως σιωπηλὴν γυναῖκα, εἶχε συγχρόνως καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ μετρίοφρονος μαθητοῦ του.

Ὁ Ἀδριανός, ὅστις πρὸ τοῦ φαγητοῦ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθίος ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου καὶ τῆς καταπονήσεως, ἅμα ὡς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του μετὰ τῶν συντρόφων, ἐγένετο, συνεπείᾳ ἐσωτερικῆς τιнос ἀντιδράσεως, ζωηρός, εὐθυμος καὶ ὁμηγητικός. Ἐδήλωσεν εἰς τὸν καθηγητὴν, ὅτι οὐδὲλως ἐσκόπευε νὰ κοιμηθῇ ἀκόμη, διέταξε νὰ παρασκευασθῇ τέϊον καί, χωρὶς διόλου νὰ παρατηρήσῃ τὴν δυσθυμίαν τοῦ Μαριάνου, προσεκάλεσε τοὺς συντρόφους εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπως συνδιαλεχθῶσιν εἰσέτι ὀλίγον. Ἡ νύξ ἦτο θαυμασιωτάτη, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐξώστου, καίτοι οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο εἰ μὴ ἡ ἐπαλλαγὴ τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιᾶς μεταξὺ τῶν πυκνῶν δένδρων τοῦ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζομένου κήπου, ἀνέπνεον ὅμως μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς τὴν ἀρωματώδη αὐραν τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν. Ὁ κόμης, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε σκυθρωπὸς καὶ συνοφρυωμένος, ἐθεώρησεν ὡς καταλληλότερον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα. Ὁ Σενούτας ἔγεινεν ὡσαύτως ὁμηγητικώτερος καὶ εὐθυμότερος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς συναναστροφῆς, τῆς ὥραιότητος νυκτός, καὶ τῆς γενικῆς ζωηρότητος. Ὁ Ἀδριανός ἦτο τὴν νύκτα, ὡς συνήθως, ὁ ζωηρότατος πάντων. Ἡ ὁμιλία ἤρχισε μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητος, τὰς ὁποίας ὁ Σενούτας μετὰ συγκινήσεως ἀνέ-

φερε, διαβεβαιῶν σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ἐν τῷ Ἀδριανῷ λίαν ἐνωρίς, κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, διείδε τὸν μέγαν ποιητὴν.

— „Ἀλλὰ τὴν παροῦσάν μου κατάστασιν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς“ εἶπεν ὁ Ἀδριανός, „δὲν δύνασθε βεβαίως νὰ μαντεύσητε, προσφιλέστατε Μέντωρ. Βεβαίως ἐξ ὀλίγων τινῶν λέξεων ἐννόησα ἤδη τὴν θαυμασίαν σας διορατικότητα, ἐν τούτοις ὅμως . . .“

— „Διεῖδον ἀμέσως“, εἶπεν ὁ Σενούτας, „ὅτι ὅλην σου τὴν ζωὴν προσήνεγκες ὡς θυσίαν εἰς τὴν ποίησιν. Ἐκλινες ἀνέκαθεν εἰς τὰ ἄκρα . . .“

— „Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε μέχρι τίνος σημείου προσέβην“, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἀδριανός. „Εὐθυσίασα τὰ πάντα, τὰ πάντα!“

— „Περισσότερα ἢ ὅσα ἀπῆτει ἡ ποίησις!“ προσέειπεν ὁ Μαριάνος.

— „Οὕτω φαντάζεσθε σεῖς“, ὑπέλαβεν ὁ ποιητὴς μὲ μειδίαμα οἴκτου, „διότι εἰς ὑμᾶς εἶναι παντελῶς ξένη καὶ ἄγνωστος ἡ ὅλη ἐξέλιξις τῆς δημιουργικῆς νόσου, ἐκ τῆς ὁποίας πάσχω. Σεῖς νομίζετε, ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ποιήσεως ἀναβλύζει ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐράνιον δῶρον, μηδεμιᾶς τροφῆς καὶ συντηρήσεως χρῆζον! Βεβαίως ἡ ποίησις εἶνε δῶρον Θεοῦ, ἐκπηγάζον ὑπὸ τὸν τύπον τῆς μαγικῆς αὐτοῦ ράβδου, ἀλλ' ἡ πηγὴ αὕτη, ἀνευ εισροῆς ἄλλων ὑδάτων, στερεοῦται καὶ ξηραίνεται.“

— „Ἁγία καὶ ἱερὰ ἀλήθεια!“ ἀνεφώνησεν ὁ καθηγητής. (ἔπειτα συνέχεια.)

1. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ ΠΑΣΣΑΣ (ἐν σελ. 97).

2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ C. v. Piloty (ἐν σελ. 100—101). Μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου ὑπὸ Σπυρίδ. Παγανέλη, ἐν σελ. 98.

Τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐξέλεξεν ὁ Piloty ὡς ὑπόθεσιν τοῦ ἀρίστου καὶ συγχρόνως τοῦ τελευταίου ἔργου του. Ἐπὶ εἰκοσιν ὀλόκληρα ἔτη ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ ὁ μέγας καλλιτέχνης τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιον, ἐπανειλημμένως τροποποιῶν καὶ μεταπλάττων αὐτό, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν παροῦσαν μορφήν. Εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς εἰκόνος ταύτης κατηνάλωσε τὰς τελευταίας του δυνάμεις καὶ ἀπέθανε πρὶν ἢ ἀποπερατώσῃ διὰ τοῦ χρωστήρος τὸ ἀριστοτέχνημά του. Ἀλλὰ καίπερ ἐν σκιαγραφίῃ μόνον διατελοῦσα, διαγράφεται ὅμως εὐκρινῶς ἡ κεφαλὴ τοῦ θνήσκοντος ἥρωος, οἱ δὲ ἀτενεῖς καὶ ἀκίνητοι καθιστάμενοι ὀφθαλμοὶ δεικνύουσιν εἰσέτι τὴν ἐξαίσιαν δύναμιν τοῦ βλέμματός του. Εἰς τὸ κάτω ἄκρον τῆς κλίνης παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θνήσκοντος ἵσταται ἡ Ῥοζάνη, περιβεβλημένη τὴν λεπτοῦφαντον καὶ πολύπτυχον βυσσίνην ἐσθῆτα, μὲ κατηφές καὶ τεθλιμμένον τὸ πρόσωπον, κρατοῦσα τὴν ἀριστερὰν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐνῶ τὴν δεξιάν του βιαίως συλλαμβάνουσι καὶ κατασπάζονται οἱ ἀνδρεῖοι μάχηταί, οἵτινες

ὑπὸ τῆς θλίψεως τῶν παρασυρόμενοι εισορμῶσιν ἀκατάσχετοι, παρὰ τὰς ἐντόνους προσταγὰς τοῦ σιγὴν ἐπιτάσσοντος Χαλδαίου ἱατροῦ, καὶ γονυπετοῦσι πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ θνήσκοντος βασιλέως. Ἄλλοι καὶ πάλιν ἄλλοι εἰσέρχονται συνωστιζόμενοι, ὠραιότατοι Ἕλληνες νεανίαι, ἄγριοι τὴν ὄψιν Ἀσιαῖται, κομίζοντες δάφνης στεφάνους, ὅπως καταδέσωσιν αὐτοὺς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ εἰδώλου ἐξαιτούμενοι τὴν ἀποτροπὴν τῆς ἐπικειμένης συμφορᾶς. Ἀλλ' ὁ ἰκετεύομενος θεός, ὅπως καὶ τὸ ὑπὸ τῶν δούλων νεανίδων παρασκευαζόμενον ἀναψυκτικὸν ποτόν, ἀδυνατοῦσι νὰ παράσχῃ τὴν ποθυμένην ἀνάρρωσιν. Αἱ σκιαὶ τοῦ θανάτου αἰωροῦνται ὑπεράνω τῆς ἐνδόξου κεφαλῆς, ἣτις πρότερον νικηφόρως φεγγοβολοῦσα ἐν πολεμικῇ στολῇ ὠδήγει τὰ στρατεύματα ἀπὸ θριάμβου εἰς θριάμβον· τὸ ἥρωϊκὸν ποίημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου εὐρίσκει ἐνταῦθα τὸ λαμπρότατον καὶ ζηλωτότατον πέρασ του: ὁ ἥρωες ἀποθνήσκει ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς δόξης, πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὴν μετατροπὴν τῆς ἀνθρωπίνης τύχης.

Τὸ πρωτότυπον τῆς λαμπροτάτης ταύτης εἰκόνος τοῦ Καρόλου Piloty εὐρίσκεται νῦν ἐν τῇ ἐθνικῇ πινακοθήκῃ τοῦ Βερολίνου, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων κοσμημάτων.

3. Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΘΩΜΑΣ. Εἰκὼν ὑπὸ C. Feldmann (ἐν σελ. 105).